

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/206/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112220811
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7112220811.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Aleny Mikovej a JUDr. Ľuboša Kunaya v spore žalobcu ADEK Group, s.r.o., so sídlom 1. Mája 4312, Liptovský Mikuláš, IČO: 45 421 684, zastúpeného Advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠAN Law firm, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťová 26, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo I Košice, so sídlom v Košiciach, Vojenská 14, IČO: 31 661 734, právne zastúpenému JUDr. Ivanom Husárom, advokátom so sídlom v Košiciach, Vojenská 14, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 5.072,51 EUR v konaní o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 19C/126/2013-607 zo dňa 23.apríla 2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e II. vyhovujúci výrok rozsudku a III. zamietavý výrok rozsudku, okrem zamietnutia žaloby v časti o zaplatenie sumy 980 €.

Z r u š u j e I. výrok rozsudku o pripustení zmeny žaloby, III. výrok rozsudku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie sumy 980 € a súvisiaci IV. výrok o nároku na náhradu trov konania a v zrušenom rozsahu v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví rozhodoval o žalobe na náhradu škody spôsobenej vytopením bytu č. 19 na 4. poschodí bytového domu na ul. N. XX v N. vo vlastníctve pani M., pôvodnej žalobkyne. Nárok na náhradu škody po úprave návrhu a čiastočnom späťvzátí pred vydaním platobného rozkazu vyčíslený vo výške 5.072,51 € bol postúpený podľa § 524 Občianskeho zákonníka (OZ) na iný subjekt, ktorým bol v čase rozhodnutia súdu Mikultex Trade s.r.o. Liptovský Mikuláš. Aktuálnym veriteľom pohľadávky je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17. 7. 2019 žalobca, o vstupe ktorého do konania bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach 2Co/206/2018-724 zo dňa 20. 9. 2019.

2. Žalobou doručenou súdu 10.8.2012 bol nárok na náhradu škody uplatnený voči žalovanému SBD I Košice ako vlastníčkovi bytu č. 22 na 5. poschodí bytového domu na N. XX v N., ktorá nehnuteľnosť bola pôvodom vytápania, ako aj voči nájomcovi a užívateľovi tohto bytu L. Y., keď k úniku vody malo dôjsť v súvislosti so zlým technickým stavom bytu č. 22, ktorého údržbu nájomca aj vlastník zanedbali. Uvedené subjekty žiadal žalobca zaviazat' na zaplatenie náhrady škody 5.072,51 € spoločne a nerozdielne. Na základe návrhu žalobcu súd uznesením zo dňa 5.12.2016 č.k. 19C/126/2013-345, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.1.2017 pripustil zmenu návrhu tak, že každý zo žalovaných je povinný na zaplatenie sumy 5.072,51 € a súčasne vylúčil nárok voči žalovanému nájomcovi L. Y. (pôvodne žalovanému v 2. rade) na samostatné konanie, ktoré sa vedie pod sp. zn.19C/59/17 Okresného súdu Košice I. V posudzovanom sporovom konaní na strane žalovaného SBD I Košice ako intervenient vystupuje Allianz

- Slovenská poisťovňa, a.s., poisťovateľ žalovaného zo zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorý vykonával aj likvidáciu poistenej udalosti nastalej v poškodenom byte v dňoch 13.8.2010, 23.11.2011.

3. Preskúmaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol vo vzťahu k žalovanému SBD I tak, že I. výrokom pripustil „zmenu žaloby, pokiaľ ide o skutkový stav týkajúci sa nároku v časti o zaplatenie 2.000 € (položka č. 1) vyjadrený v podaní z 23.7.2014“, II. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.942,05 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, III. výrokom zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a IV. výrokom priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16 %.

4. Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa § 415, § 420, § 438, § 442 OZ zohľadňujúc tiež ustanovenia o premlčaní podľa § 100, § 106 OZ, ako aj § 11 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej zákon č. 182/1993 Z.z.) Pri rozhodnutí vychádzal zo zistení vyplývajúcich mu z vykonaného dokazovania, že k vzniku škody na byte č. 19 na 4. posch. bytového domu N. XX v N.R. vo vlastníctve právnej predchodkyne žalobcu došlo v príčinnej súvislosti s únikom vody (vytopením) z bytu vo vlastníctve žalovaného č. 22 na 5 posch. bytového domu N. XX v N. nachádzajúceho sa nad poškodeným bytom, a to v dňoch 13.8.2010, 23.11.2011, 1.5.2012, 2.6.2012 a 3.7.2012. Ustálil zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu porušením jeho povinnosti vlastníka bytu v zmysle § 11 zákona č. 182/1993 Zb., podľa ktorého vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome je povinný na svoje náklady bytový alebo nebytový priestor v dome udržiavať v stave spôsobilom na riadne užívanie, najmä včas zabezpečovať údržbu a opravy. Je povinný konať tak, aby pri užívaní, udržiavaní, zmenách, prenajatí bytov alebo nebytového priestoru v dome, prípadne jeho častí a pri nakladaní s bytom a nebytovým priestorom v dome nerušil a neohrozoval ostatných vo výkone ich vlastníckych, spoluvlastníckych a spoluužívacích práv. Uvedené ustanovenie dávalo základ pre preventívnu povinnosť žalovaného ako vlastníka bytu č. 22 v spojitosti s § 415 OZ predchádzať vzniku škôd, porušenie ktorej zakladá prípad zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Za rozhodujúce súd považoval, že únik vody bol preukázaný vo vzťahu k bytu vo vlastníctve žalovaného, keď v danom spore nebolo zistenie pravej príčiny vytopenia podstatné, ak túto príčinu objektívne nebolo možné ustáliť, teda či k úniku vody dochádzalo v časti bytu alebo v mieste spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu prislúchajúcich k bytu. Súd vychádzal z názoru, že prípadné spoluzavinenie nájomníka p. Y. nevyklučuje zodpovednosť žalovaného ako vlastníka bytu za vzniknutú škodu spočívajúcu v technickom stave bytu. Žalobca je oprávnený uplatňovať celý rozsah náhrady škody voči ktorémukoľvek zo zodpovedných subjektov, teda tak voči vlastníkovi, ako aj voči nájomcovi bytu, keď v súlade s § 438 OZ zodpovednosť za škodu je založená na princípe zodpovednosti spoločnej a nerozdielnej. V tomto poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/110/2011, že delená zodpovednosť za vzniknutú škodu môže byť stanovená rozhodnutím súdu iba v odôvodnených prípadoch, a to v závislosti od účasti na spôsobenej škode. Za predpokladu, že je daná príčinná súvislosť medzi konaním, či opomenutím každého zo škodcov a škodlivým následkom, je dôvod na aplikáciu ustanovení o spoločnej zodpovednosti podľa § 438 OZ. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nevyšli najavo žiadne okolnosti, pre ktoré by sa žalovaný mohol zbaviť svojej zodpovednosti, keď z vykonaného dokazovania mu vyplynulo, že vytopenie má vždy príčinu v nejakej závade v byte č. 22, buď na samotnom zariadení bytu alebo na spoločnej časti, či spoločnom zariadení domu zasahujúceho do predmetného bytu, a neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali posudzovanie zodpovednosti nájomcu a vlastníka za vzniknutú škodu na princípe delenej zodpovednosti.

5. Konštatujúc, že nárok na náhradu škody pozostáva z viacerých čiastkových nárokov, súd tieto posudzoval ako samostatné položky č. 1 až č. 11 vychádzajúc z ich špecifikácie vykonanej žalobcom v žalobe a podaní zo dňa 23.7.2014. Ako opodstatnenú hodnotil súd prvej inštancie námietku premlčania žalovaného u nároku spadajúceho pod položku č. 1, ktorý bol pôvodne uplatnený v sume 2.000 € a následne upravený na sumu 980 € ako náklady na zaobstaranie nových kobercov, matracov, povlečenia, perín. Súd prvej inštancie zastával názor, že žalobca takto skutkovo vymedzil nárok na náhradu škody za vytopenie bytu zo dňa 13.8.2010 pod položkou č. 1 až podaním zo dňa 23.7.2014, doručeného súdu 6.8.2014, keď do uvedeného času žalobca žiadal o priznanie tejto sumy z dôvodu výmeny vzdutých parkiet. Preto I. výrokom rozhodol o pripustení zmeny návrhu v časti skutkových tvrdení, a súčasne žalobu o uvedenom nároku zamietol z dôvodu premlčania práva podľa § 100, 106 OZ. Dôvodil, že podľa § 106 OZ žalobcovi uplynula dvojiročná subjektívna, ako aj trojiročná objektívna lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody na súde, ktorej pôvod bol vo vytopení bytu dňa 13.8.2010, pretože tento nárok

sa stal predmetom konania až na základe vymedzenia tomu zodpovedajúcich skutkových okolností podaním zo dňa 23. 7. 2014 tj po uplynutí dvoch rokov odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, a po uplynutí troch rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla.

6. Súd prvej inštancie za preukázaný a odôvodnený uznal nárok žalobcu na náhradu škody vymedzený pod položkou č. 2 v sume 63,01 € ako cena prác a materiálov súvisiacich s maľovaním a dezinfekčnými nátermi stien poškodených pri jednotlivých vytopeniach, pod položkou č. 3 v sume 2.385 € ako cena stavebných prác podľa faktúry č. 1/5/2012 dodávateľa M. F. - A JE TO, pod položkou č. 4 v sume 298,56 € ako náklady na obstaranie skrinky pod umývadlo podľa faktúry č. 018/2012 zo dňa 17.5.2012 a pod položkou č. 11 v sume 195,48 € ako náklady za prevedené podlahárske práce, montáž, čo v úhrne zodpovedalo priznanému nároku na náhradu škody vo výške 2.942,05 €. V prípade položky č. 11 priznal z uplatňovaného nároku v rozsahu 398,64 € plnenie len v čiastočnom rozsahu 195,48 € prihládajúc na poistné plnenie 203,16 € poukázané poškodenej intervenientom z totožného titulu.

7. Pri posudzovaní predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, čo do preukázania príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodou a únikom vody z bytu č. 22 na 5. poschodí na ul. N. XX v N., ako aj čo do existencie vzniku škody zohľadnil, že tvrdenia vlastníčky poškodeného bytu č. 19, nachádzajúceho sa pod bytom č. 22, boli podporené výpoveďami svedkov V. B. a R. N., ktorí boli susedmi žalovanej, zhodovali sa s obsahom zápisov o ohlásení škodových udalostí, zápisom z ohliadky poškodeného bytu o vytopení v dňoch 13.8.2010, 23.11.2011 vyhotovenej poisťovateľom žalovaného - intervenientom Allianz - poisťovňa, a.s.. Obsahom dôkazov mal súd prvej inštancie za vyvrátenú obranu žalovaného, že k poškodeniu bytu č. 19 nemohlo dôjsť únikom vody z bytu č. 22 vo vlastníctve žalovaného. Výšku škody ustálil súd s prihliadnutím na predložené doklady o úhrade ceny prác a materiálov, v prípade svojpomocných prác, či nákladov, u ktorých žalobkyňa nedisponovala listinnými dôkazmi, vychádzal pri posudzovaní dôvodnosti a primeranosti žiadaného nároku z rozpočtových nákladov spracovaných autorizovaným stavebným inžinierom R. Y.. Návrh na žiadané plnenie krátil v rozsahu, v ktorom bola náhrada škody hradená z toho istého titulu intervenientom ako poisťovateľom žalovaného.

8. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena súd zamietol žalobu v časti nároku na náhradu škody spočívajúcu v nákladoch na zakúpenie obkladu, obkladových líšt do kúpeľne a WC vymedzených pod položkou č. 5 v hodnote 8,02 €, pod položkou č. 8 v hodnote 28,83 €, pod položkou č. 9 v hodnote 620,67 €, v nákladoch na zakúpenie plavákového ventilu vymedzené pod položkou č. 6 v hodnote 6,20 €, v nákladoch na nákup svietidiel alebo žiaroviek do WC a predsieni v roku 2012 vymedzených pod položkou č. 7 v hodnote 197 € a nákladov súvisiacich so zakúpením farieb Primalex a Procolor pod položkou č. 10 v hodnote 86,58 €. Zamietnutie žaloby v rozsahu vyššie uvedených nárokov súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalovaní a intervenient popierali, aby tieto náklady súviseli s vytopením bytu žalovanej, pričom vypočítaní svedkovia sa ku konkrétnym poškodeniam v byte nevedeli vyjadriť a zo zápisu z ohliadky o poškodení bytu vytopením v dňoch 13.8.2010 a 23.11.2011, nevyplýval takýto druh škody na zariadení bytu, i keď táto mala vzniknúť práve v súvislosti so škodovými udalosťami šetrenými poisťovňou. K nákladom na zakúpenie farieb Primalex a Procolor, ktoré mali byť odôvodňované tým, že sa po každom vytopení vyžadovali predovšetkým hygienické nátery, súd prvej inštancie poukázal na to, že nebolo sporným, že došlo k zamočeniu stien v byte, a bola konštatovaná aj potreba vykonania maľby, no súčasne bol už priznaný nárok na maľovku a dezinfekčné prostriedky pod položkou č. 2 špecifikovanej žalobkyňou, ktorej súčasťou boli tiež dezinfekčné prostriedky, a ktorý sa týkal vytopení 13.8.2010, 23.11.2011, 1.5.2012, 2.6.2012 a 3.7.2012. Vzhľadom na nečitateľné doklady o povahe a čase vynaloženia nákladov na kúpu farieb, sa žalobcovi nepodarilo vyvrátiť opodstatnené námietky žalovaných a preukázať, že uvedené náklady nepredstavujú duplicitný nárok, ktorý už bol priznaný pod položkou č. 2, resp. hradený poistným plnením.

9. O trovách konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (CSP) zohľadňujúc pomer procesného úspechu žalobcu v konaní v rozsahu 58% a procesného úspechu žalovaného 42%, z ktorých dôvodov priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov v rozsahu 16% (58% - 42%).

10. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obe strany sporu. Žalobca v odvolaní napádal I. výrok rozsudku o pripustení zmeny návrhu, III. výrok o zamietnutí žaloby, ako aj súvisiaci IV. výrok o trovách konania tvrdiac existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil procesné rozhodnutie súdu, ktoré bolo obsahom prvého výroku rozsudku a zmenil

zamietavý výrok rozhodnutia tak, že žalobcovi prizná zostatok pohľadávky na náhradu škody vo výške 2.138,46 € a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

11. Žalovaný uplatnil rovnaké odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP napádajúc II. vyhovujúci výrok rozsudku a súvisiaci IV. výrok o trovách konania. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil, žalobu zamietol a priznal mu plnú náhradu trov konania.

12. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so stanoviskom súdu, že nárok na náhradu škody pod položkou č. 1 v žalobe uvádzaný pôvodne v sume 2.000 €, skutkovo vymedzil tak, že si ním uplatňoval iba náklady za výmenu vzdutých parkiet, a až v priebehu konania žiadal priznať sumu 980 € titulom nákladov na obstaranie kobercov, perín a matracov. Žalobca tvrdil, že ide o mylnú interpretáciu súdu, ktorá nevyplýva z podaní žalobcu, pretože v žalobe len príkladmo uvádzal, čo všetko do sumy 2.000 € zahrňoval, ktorú výšku škody v priebehu konania upresnil, vysvetľujúc svoj výpočet. V žalobe predmetnú sumu špecifikoval ako náklady na svojpomocné odstránenie následkov, náklady za škody spôsobené vytopením dňa 13.8.2010 na poškodenom zariadení bytu a neodstránené škody ako napr. výmena vzdutých parkiet, nové maľby. Z uvedených dôvodov preto považoval za nesprávne, ak súd náhradu škody vymedzenú ako položka č. 1 zamietol pre uplynutie premlčacej doby vychádzajúc z názoru, že náklady na obstaranie kobercov, perín a matracov v sume 980 €, ktoré predstavujú zariadenie bytu, boli uplatnené až podaním zo dňa 23.7.2014.

13. Žalobca spochybňoval správnosť zamietavého výroku rozsudku aj vo vzťahu k zostatku pohľadávky na náhradu škody dôvodiac, že súd nemal posudzovať jeho nárok podľa položiek, pretože on žiadal o priznanie celkového nároku na náhradu škody v sume 5.072,51 €. Škodu spôsobili viaceré vytopenia, keď postupne boli odstraňované následky takto spôsobenej škody, ktorú vyjadril predbežne, následne vysvetľujúc ako pri určovaní výšky škody postupoval. Nesúhlasil s tým, aby nárok na náhradu škody pod položkou č. 2 uplatnený v sume 350 € titulom nákladov na maľbu bol ponížený na sumu 63 € za všetky prípady vytopenia, keď zastával názor, že vo svojich ďalších podaniach z 23.2.2016, 22.1.2018 upresnil, že táto suma sa týka vytopenia bytu zo dňa 23.11.2011. Pritom rozpočet nákladov vypracovaný R.. Y. vynaložených na účely odstránenia následkov škody zohľadňoval celkové náklady na opravu poškodenia bytu pri vytopení v dňoch 13.8.2010 a 23.11.2011 a presahoval náhradu škody uplatnenú žalobcom. Tvrdil, že zamietnutie nároku na náhradu škody pod položkami č. 5 až č. 10 z dôvodu, že neboli predložené čitateľné dôkazy (bločky), nemôže ísť na ťarchu žalobcu, keď už porovnaním cien na internete je možné zistiť, že ide o cenu obvyklú. Pokiaľ súd nepriznal náhradu škody uplatňovanú titulom nákladov na práce a materiál za obklady v kúpeľni a WC, z dôvodu, že vznik škody nebol preukázaný, žalobca poukazoval nato, že ide o fyzikálne zákony, ktoré sa nedokazujú. Zdôraznil, že niekoľkonásobným zatopením došlo k poškodeniu prírodného nasiakavého materiálu v kúpeľni, ktorým bol umakart a drevotrieska, na ktorom boli nalepené obklady a došlo k ich deštrukcii. Nie je relevantné, či praskli dve alebo dvadsať obkladačiek, pokiaľ bola nevyhnutná úprava poškodenej kúpeľne, ako aj strhnutie komplet základného materiálu. Vo vzťahu k položke č. 11 v sume 398,64 €, z ktorej sumy súd priznal len časť vo výške 195,48 € po krátení o poistné plnenie poukázané poškodenej intervenientom, namietal správnosť tohoto krátenia uvádzajúc, že nárok na náhradu škody žiadal už po znížení o uvedené poistné plnenie, ktoré poistné plnenie zohľadnil v podaní späťvzatia pred vydaním platobného rozkazu dňa 11.12.2012.

14. Žalobca namietal aj rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania, keď podľa jeho názoru mu mal byť priznaný plný rozsah náhrady trov, pretože základ nároku na náhradu škody bol daný, a predmetom posúdenia bola už len jeho výška. Nebolo možné od neho požadovať, aby sám určil výšku škody, nakoľko išlo o odbornú otázku, ktorej zodpovedanie prináležalo odborníkovi z príslušného odboru, preto nemôže byť sankcionovaný za to, že nesprávne túto výšku istiny určil. Argumentoval zásadami spravodlivosti prevažujúcimi nad formálnou zákonnosťou, dovolávajúc sa takého výkladu zákonných ustanovení podľa Článku 4 CSP, ktorých výsledkom bude rozumné usporiadanie procesných vzťahov.

15. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že suma vo výške 5.072,51 € zahrňuje nielen nárok na náhradu škody, ale tiež nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Poukazujúc na podania žalobcu zo dňa 19.9.2013, 23.7.2014, prednes žalobcu na pojednávaní dňa 11.4.2014 vychádzal z názoru, že predmetom žaloby je nárok na náhradu škody na byte vo výške 3.373,30 €, náhrada spojená s vynaložením nákladov na zaobstaranie perín, matracov, kobercov a povlečenia vo výške 980 € a náhrada nemajetkovej ujmy v

sume 718,79 €. Nakoľko súd nepripustil zmenu žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 718,79 € a ani nedošlo k rozšíreniu žalobného návrhu o túto sumu v inom podaní, nemôže byť predmetom konania pohľadávka na náhradu škody vo výške 5.072,51 €. Pokiaľ v niektorom z podaní žalobcu došlo k rozšíreniu žalobného návrhu o uvedenú sumu, o tejto súd nerozhodol, a k uvedenému rozšíreniu žaloby muselo dôjsť až po uplynutí premlčacej doby, ktorá uplynula ku dňu 13.8.2012, preto by bola dôvodná aj námietka premlčania vznesená žalovaným. Žalovaný ďalej vytykal súdu nesprávne právne posúdenie zodpovednosti žalovaného za škodu, založené na princípe spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti žalovaného ako vlastníka bytu a p. Y. ako nájomcu bytu (pôvodne žalovaný v 2. rade). Tvrdil nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie, keď zastával názor, že za škodu vzniknutú pri vytopení dňa 13.8.2010, keď došlo k prasknutiu flexi hadice v byte nájomníka, nesie výlučnú zodpovednosť nájomník a nie žalovaný, ktorý je formálnym vlastníkom bytu. V prípade škodovej udalosti pri vytopení zo dňa 23.11.2011 malo dôjsť k vytopeniu z dôvodu prasknutia prípojky v mieste pred vodomerom, teda išlo o spoločné zariadenie bytového domu, ktorý je v spoluvlastníctve všetkých vlastníkov, a preto nemôže niesť za to zodpovednosť iba žalovaný ako jeden zo spoluvlastníkov, keď aj poškodený vlastník bytu je spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení bytového domu. Namietal tiež závery súdu o vytopení bytu poškodenej p. M. aj v dňoch 1.5.2012, 2.6.2012 a 3.7.2012, lebo tieto mu neboli hlásené resp. v jednom prípade, keď bola udalosť šetrená, jeho zamestnanec nezistil žiadne poškodenie. Žalovaný tvrdil, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, aká škoda mala vzniknúť pri tom-ktorom tvrdenom vytopení bytu, čo je významné z dôvodu, že žalovaný popiera existenciu vytopení z roku 2012 a má za to, že nie je zodpovedný za škody spôsobené vytopením v roku 2011.

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného hodnotil ako chybný úsudok žalovaného o tom, že suma 5.072, 51 € zahrňuje aj nemajetkovú ujmu v sume 718,19 €, keďže nemajetková ujma nebola predmetom konania, čo vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Predmetom konania je len nárok na zaplatenie sumy 5.072,51 €, aj keď v skutočnosti výška škody a náklady na odstraňovanie spôsobených škôd vytopením boli omnoho vyššie, čo dokladoval obsahom listinných dôkazov i odborného stanoviska stavebného inžiniera R.. Y.. Pokiaľ išlo o námietku nedostatku vecnej pasívnej legitímácie uviedol, že v prípade škody spôsobenej viacerými škodcami môže poškodený uplatniť svoj nárok vo vzťahu k jednému alebo viacerým škodcom, keď v danom prípade za významné je potrebné považovať tiež fakt, že žalovaný je nielen vlastníkom bytu, ale aj správcom bytového domu. Nie je na zodpovednosti žalobcu, aby preukázal, čo spôsobilo únik vody z bytu, ktorého vlastníkom aj správcom je žalovaný, a voči čomu sa žalovaný bráni len tvrdením, že neexistovala žiadna porucha ani k žiadnym škodám či vytopeniu dôjsť nemohlo, i keď opak vyplýva z vykonaného dokazovania. Sám žalovaný v hlásení škodovej udalosti potvrdil, že došlo k vytopeniu žalobkyne minimálne v dvoch prípadoch, v rokoch 2010 a 2011, v ktorých prípadoch žalovaný v hlásení o vzniku škodovej udalosti jasne vylúčil spoluzavinenie poškodeného.

17. Intervenient vo vyjadrení k odvolaniam strán sporu hodnotil odvolanie žalobcu ako nedôvodné, stotožnil sa so stanoviskom a námietkami žalovaného vyjadrené v odvolaní, a navrhoval žalobu zamietnuť.

18. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného ako podané včas a oprávnenými osobami, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a § 380 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné a odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

20. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 9. októbra 2019 o 10.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené na webovej stránke a úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1,3 CSP.

21. Odvolatelia uplatnili odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP, teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod

ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.). Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

22. Vo vzťahu k preskúmanému vyhovujúcemu výroku rozsudku a výroku rozsudku o zamietnutí žaloby okrem časti o zaplatenie náhrady škody 980 € podľa položky 1., odvolací súd nezistil naplnenie žiadneho z odvolacích dôvodov, keď súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 CSP v uvedenom rozsahu ako vecne správne.

23. Rozhodnutím súdu v I. výroku rozsudku o zmene žaloby a III. výrokom v časti zamietnutia žaloby o náhradu škody podľa položky 1. o zaplatenie 980 €, boli naplnené tvrdené odvolacie dôvody, pre existenciu ktorých odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 389 ods.1 písm. b/, c/ CSP, keď súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal dôkazy, ktoré dokazovanie nie je účelné doplniť pred odvolacím súdom.

24. K námietkam žalovaného o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie, nedostatočnom preukázaní rozsahu spôsobenej škody sa dôsledne vyjadril súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, k čomu odvolací súd dopĺňa :

25. Súd prvej inštancie posudzoval predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu (protiprávne konanie, zavinenie, vznik škody, príčinná súvislosť), keď vychádzal zo zhodných výpovedí vlastníka poškodeného bytu č. XX, nájomníka bytu č. XX, z ktorého bytu dochádzalo k úniku vody spôsobujúcej vznik škody. Prihliadol na obsah hlásení o vzniku poistnej udalosti v dňoch 13. 8. 2010, 23. 11. 2011, zápisoch intervenienta z ohliadky o poškodení bytu, z ktorých dôvodne ustálil, že nepochybne došlo k vytopeniu bytu v dňoch 13.8.2010 a 23.11.2011 a opakovane sa tak stalo aj v roku 2012 v dňoch 1.5.2012, 2.6.2012 a 3.7.2012, pretože neboli žalovaným označené ani predložené žiadne dôkazy, ktoré by spochybňovali pravdivosť tvrdenia poškodenej p.M. (pôvodnej žalobkyne). V konaní vypočutí svedkovia p. B., p. N. potvrdili vedomosť o existencii opakovaných vytopení v byte žalobkyne a to aj v roku 2012, aj keď si bližšie nepamätali súvislosti, či presný deň vytopenia. Tieto okolnosti neboli spochybňované ani nájomníkom bytu p. Y. a boli podporené tiež výpoveďou zamestnanca žalovaného p. N., ktorý šetril udalosť vytopenia v roku 2012. Svedok N., si spomenul iba na šetrenie jednej škodovej udalosti vytopenia z roku 2012, pričom jeho vyjadrenie, že v byte nájomníka „nič nezistil“, a v byte poškodenej videl len „nejaký fľak“, nevyvracia tvrdenia žalobcu o čase a spôsobe vzniku škody, podporené výpoveďami svedkov i obsahom listinných dôkazov. Dôkaznú situáciu v spore súd prvej inštancie hodnotil v súlade so zásadou vyplývajúcou z § 191 CSP, v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, avšak každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Súd prihliadol na správanie žalovaného, ktorý spočiatku spochybňoval aj existenciu poistných udalostí, ktoré sám hlásil, a ktoré boli poisťovňou na jeho účet vysporiadané. Obrana žalovaného založená na tvrdení, že neevidoval žiadne hlásenia o závadách v

byte poškodenej vlastníčky, či nájomníka p. Y., nasvedčuje účelovosti jeho postoja, k čomu sa súd prvej inštancie náležite vyjadril vo svojom odôvodnení v bode 10. a 71. napadnutého rozsudku.

26. Ako neopodstatnenú hodnotí odvolací súd aj obranu žalovaného, že nemôže niesť zodpovednosť za škodu ako vlastník bytu, v ktorom bol pôvod vytápania, ak škoda bola spôsobená na spoločnom zariadení bytového domu, ktorý je v spoluvlastníctve aj ďalších osôb, ako aj žalobkyne. Žalobca ani netvrdil ani nepreukázal, aby sa na vzniku škody akýmkoľvek spôsobom spolupodieľala vlastníčka bytu č. XX, ktorý bol poškodený, čo by malo odôvodňovať uplatňovanie odlišného režimu zodpovednosti za vzniknutú škodu podľa § 441 OZ. Je potrebné prisvedčiť argumentácii žalobcu, že v prípade zodpovednosti viacerých subjektov za vzniknutú škodu, ktorá zodpovednosť je spoločná a nerozdielna ako je tomu aj v prípade podielového spoluvlastníctva (§ 139 OZ), je na úvahe poškodeného, voči ktorému zo zodpovedných subjektov svoj nárok na náhradu škody uplatní. Zásada solidárnej zodpovednosti sa uplatňuje tiež podľa § 438 ods.1 OZ, podľa ktorého, ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne. Iba v odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody (§ 438 ods.2 OZ). Nemožno nevziať na zreteľ, že v oboch prípadoch hlásenia škodovej udalosti je ako príčina vzniku škody uvedené prasknutie prípojky k WC a je v nej vylúčené spoluzavinenie poškodenej. Nesprávne sa preto žalovaný dovolával aplikácie delenej zodpovednosti vo vzťahu medzi ním ako vlastníkom bytu a p. Y. ako nájomcom, ak škoda vznikla v dôsledku zanedbania starostlivosti o údržbu bytu, či zanedbaníu preventívnych opatrení spojených s užívaním bytu. Žalovaný ako vlastník nehnuteľnosti, ktorý navyše plní aj úlohu odborného správcu bytového domu podľa zák. č. 182/93 Z.z., je z titulu svojho vlastníckeho práva oprávnený aj povinný k takej forme jeho výkonu, ktorou nezasiahne do práv a oprávnených záujmov iných. Pokiaľ tento svoj záväzok poruší tým, že nevenuje dostatočnú pozornosť správe svojho majetku, technickému stavu nehnuteľnosti, či správaniu sa jeho užívateľa - nájomcu, nezakladá to žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na uplatnenie delenej zodpovednosti podľa miery účasti na spôsobení škody. Solidárna zodpovednosť viacerých subjektov za spôsobenú škodu je podľa § 438 ods.1 OZ pravidlom, delená zodpovednosť podľa § 438 ods.2 OZ výnimkou. Zmyslom solidárnej zodpovednosti za spôsobenú ujmu u viacerých zodpovedných subjektov, je prehĺbenie ich zodpovednosti a zabezpečenie ochrany práv toho, komu bola ujma spôsobená, keďže dotknutý poškodený subjekt je oprávnený požadovať náhradu škody od ktoréhokoľvek zo zodpovedných a dlh zaniká v rozsah, v ktorom bol niektorý z nich splnený. V zmysle § 439 OZ sa zodpovedné subjekty vzájomne medzi sebou vysporiadajú podľa miery účasti na spôsobení vzniknutej škody. Skutočnosti uvádzané žalovaným o podiele zodpovednosti užívateľa bytu na vzniknutej situácii nezakladajú žiadne dôvody pre uplatnenie princípu delenej zodpovednosti, a môžu byť významné len pri vzájomnom vysporiadaní medzi žalovaným ako vlastníkom a nájomcom ako užívateľom nehnuteľnosti. Nemožno opomenúť, že z konania nevyplýva, aby žalovaný najneskôr po prvej škodovej udalosti preveril stav svojej nehnuteľnosti tak, aby predišiel vzniku škody z totožných, či obdobných dôvodov v neskoršom období.

27. K tvrdeniam žalovaného, že súčasťou žalovaného nároku na náhradu škody v sume 5.072,51 € je aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 718,19 €, sa v dostatočnom rozsahu vyjadril už súd prvej inštancie v bode 67. odôvodnenia, keď poukázal na to, že tento nárok sa nikdy nestal predmetom konania, pretože uznesením súdu nebola pripustená zmena návrhu v tejto časti. Predmetom sporu bol a aj ostal nárok na zaplatenie náhrady škody vo výške 5.072,51 € v rozsahu položiek č. 1 až č. 11 vymedzených súdom v odôvodnení súdneho rozhodnutia podľa špecifikácie vykonanej žalobcom v žalobe v spojení s podaním zo dňa 23.7.2014 doručeného súdu 6.8.2014 (č.l. 163). Týmto podaním boli odstraňované aj vady predchádzajúcich podaní zo dňa 19.9.2013 a 21.5.2014 obsahujúcich tiež údaje o náhrade nemajetkovej ujmy. Na vyčíslenie nároku v podaniach z 19. 9. 2013 a 21. 5. 2014 súd pre nezrozumiteľnosť ich obsahu a nesprávnosť výpočtu nemohol prihliadať, a vyzval žalobcu na úpravu jeho žaloby, čo žalobca učinil práve podaním z 23.7.2014. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdil, že z napadnutého rozsudku nemožno vyvodiť, aká škoda mala vzniknúť pri tom-ktorom tvrdenom vytopení bytu, odvolací súd konštatuje, že súd podrobne rozviedol príčiny vzniku a charakter škody, čiastkové nároky - položky z ktorých pozostáva nárok na náhradu škody i rozsah priznanej škody (bod 64. až 90. odôvodnenia). Každý z čiastkových nárokov bol predmetom samostatného prejednávania na súdnom pojednávaní, a v konaní na súde prvej inštancie nebol žalovaným namietaný. To sa vťahuje aj k nároku na náhradu škody vymedzeného ako položka č.2 zodpovedajúca nákladom na materiál a práce na maľovanie a dezinfekčné nátery, súvisiacich s každým vytopením, ktorý sa žalovanému javí nejasný. Z bodu 78. a 89. odôvodnenia je zrejmé, že súd priznával len náklady, ktoré mal preukázané v súvislosti s potrebou opravy poškodených stien vytopením, v rozsahu ako boli zaznamenané v poistných hláseniach a v

cenových reláciách potvrdených odborným stavebným inžinierom R.. V. Y., keď nepriznal tie náklady, u ktorých nebola preukázaná súvislosť s tvrdeným vytopením, resp. bolo ustálené, že ide o nárok duplicitne uplatnený alebo krytý poisťným plnením.

28. Odvolanie žalovaného neobsahovalo žiadnu takú námietku, s ktorou by sa nebol vo svojom rozhodnutí vysporiadal už súd prvej inštancie, neboli zistené ani žiadne iné okolnosti spochybňujúce správnosť a zákonnosť vyhovujúceho výroku rozhodnutia, z ktorých dôvodov bol rozsudok v tejto časti potvrdený v súlade s § 387 ods. 1 CSP.

29. Odvolanie žalobcu považoval odvolací súd za opodstatnené v časti nepriznania náhrady škody vymedzenej pod položkou č. 1 ako náklady na zakúpenie kobercov, matracov, povlečenia a perín v sume 980 €, ktorý zamietavý výrok rozhodnutia mal priamu súvislosť s I. výrokom rozsudku o pripustení zmeny žaloby. Výrok rozsudku o pripustení zmeny žaloby má povahu právoplatného procesného uznesenia, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, ktorým rozhodnutím súd prvej inštancie naplnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, čo má za následok aj nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 365 ods. 2 CSP zrušil uznesenie, ktoré je obsahom I. výroku napadnutého rozsudku.

30. Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie o zmene návrhu tým, že až podaním zo dňa 23.7.2014 žalobca upravil skutkový stav nároku na náhradu škody u položky č. 1 tak, že ide o náklady na periny, matrace a koberec, keď oproti žalobou žiadanej sume 2.000 €, požadoval len 980 €. Záver súd prvej inštancie však nezodpovedá obsahu spisu a obsahu podaní žalobcu.

31. Podľa § 140 ods. 1, 2 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe.

32. Žalobou bol nárok na náhradu škody vyčíslený v celkovej výške 6.693,83 €, aj keď pre chyby v písaní a počítaní bola omylom táto suma uvedená ako 6.295,19 €. Súčasťou škody bola aj suma 2.000 €, vymedzená ako „náklady na opravy, výmeny poškodeného zariadenia bytu, neodstránené škody, ako napr. výmena vzdutých parkiet“. Pred vydaním platobného rozkazu žalobca vzal návrh späť o sumu 1.621,32 € s uvedením, že ide o materiál, ktorý nebol poškodený vytápaním, alebo s vytápaním nesúvisí, a predmetom sporu ostala suma 5.072,50 € (6.693,83 € - 1.621,32 €), ktorej súčasťou boli aj bližšie nešpecifikované náklady na opravy a výmenu zariadenia bytu (pôvodne uvádzané v sume 2.000 €). V žalobe nebola uvedená jednoznačná povaha vykonávaných opráv, či charakter poškodeného zariadenia bytu. Špecifikáciu nárokov nebolo možné vyvodiť ani ich stotožnením s dokladmi (faktúrami), ktoré boli k žalobe pripojené, nebolo jednoznačné ani to, akého „materiálu“ sa týka späťvzatie žaloby. Žalobca ďalšími podaniami zo dňa 19.9.2013, 21.5.2014, neurčitost' žaloby neodstránil, naopak náhrada škody žiadaná v zmysle týchto podaní sa vo výsledku líšila od žalobou uplatneného nároku. Z povahy veci išlo o nedostatky žaloby spočívajúce v jej neúplnosti a nezrozumiteľnosti, keď bolo namieste uplatnenie postupu podľa § 129 CSP smerujúce k výzve na odstránenie väd podania. Až na pojednávaní dňa 13.6.2014, súd vyzval žalobcu na jednoznačnú úpravu žalovaného nároku, na ktorú výzvu reagoval žalobca podaním z 23.7.2014, doručeného súdu dňa 6.8.2014.

33. V podaní zo dňa 23.7.2014 žalobca upresnil, že v sume 5.072,50 € sú zahrnuté z položky pôvodne v žalobe uvedenej v rozsahu 2.000 €, len náklady na zakúpenie poškodeného zariadenia bytu - kobercov, perín, matracov, povlečenia v sume 980 €, k čomu doložil aj kúpnu zmluvu zo dňa 25. 8. 2010. V ostatnom rozsahu plnenie nežiadal pre nedostatok dôkazov, alebo z dôvodu ich úhrady poisťovňou. Podanie žalobcu v tejto časti nároku tak nepredstavovalo uplatnenie iného návrhu alebo podstatnú zmenu skutkových okolností, keďže poškodenie zariadenia bytu, ktoré malo byť zahrnuté v sume 2.000 € bolo už obsahom žaloby vo veci samej, i keď nebolo bližšie špecifikované. Podaním zo dňa 23. 7. 2014 došlo len k ustáleniu predmetu konania, preto rozhodnutie o zmene žalobe nebolo opodstatnené. Z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia predpokladov zmeny žaloby, súd nesprávne posudzoval aj opodstatnenosť nároku žalobcu na náhradu škody 980 €, ktorý zamietol len s odôvodnením, že uplynula premlčacia lehota na uplatnenie nároku podľa § 106 OZ. Súd nesprávne konštatoval, že nárok bol uplatnený v konaní až podaním z 23.7.2014, ktoré bolo doručené súdu 6.8.2014, i keď v skutočnosti bol nárok uplatnený už žalobou zo dňa 10.8.2012, a k jeho premlčaniu preto nedošlo.

34. Pokiaľ žalobca nepovažoval za správne, že súd posudzoval nárok na náhradu škody samostatne podľa jednotlivých položiek, odvolací súd konštatuje, že postup súdu zodpovedá spôsobu, akým bol tento nárok vymedzený v žalobe v spojení s podaním zo dňa 23.7.2014. Takto zadefinované čiastkové nároky v súlade s obsahom podaní žalobcu boli prejednané aj na pojednávaniach, na ktorých žalobca nevzniesol žiadnu námietku nesprávnosti ich vymedzenia. Neopodstatnený je tiež názor žalobcu, že dôvodom zamietnutia žaloby pre neunesenie dôkazného bremena, bolo predloženie nečitateľných dokladov o výške nákladov vynaložených na odstránenie škody. Námietka žalobcu sa vzťahuje ku škode vzniknutej v dňoch 13. 8. 2010 resp. 23. 11. 2011. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že zohľadňoval rozsah poškodenia, ako bol zaznamenaný v zápise z ohliadky o poškodení bytu, a pokiaľ žalobcom tvrdené poškodenie bytu v zápise uvedené nebolo, aj keď tam podľa povahy veci malo byť uvedené (ako napr. poškodenie obkladov), nárok na náhradu škody hodnotil ako nepreukázaný. Niet sporu, že v prípade zamákrania stien môže dôjsť aj k deštrukcii obloženia, čo je však len predpoklad, ktorý sa môže a nemusí naplniť. Žalobcu preto zaťažovalo dôkazné bremeno, že v príčinnej súvislosti s vytopením bytu bola nevyhnutná aj výmena obloženia, osobitne ak náklady na tento účel neboli vynakladané v bezprostrednej časovej súvislosti so vznikom škody. Takéto dôkazy žalobca na súde prvej inštancie neprodukoval. Ak žalobca v odvolaní namietal zníženie plnenia na opravu podláh v položke č. 11 tvrdiac, že suma náhrady škody bola neoprávnene znížená o poistné plnenie, ktoré už bolo zohľadnené žalobcom v späťvzati zo dňa 11.12.2012, je nutné konštatovať, že takáto úprava žalobného návrhu sa v podaní žalobcu zo dňa 11.12.2012 nenachádza. Späťvzatie žaloby sa podľa obsahu podania týkalo hodnoty materiálu, ktorý nebol poškodený vytopením, resp. nesúvisel s odstraňovaním následkov vytopenia, a zohľadnenie poistného plnenia sa nenachádzalo ani v podaní žalobcu zo dňa 23.7.2014. Správny bol preto postup súdu, ktorý pri určení výšky škody zohľadnil, že časť nákladov z položky č. 11 bola už uhradená plnením z poistenia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z dôvodu nepreukázania nároku na náhradu škody (vyjmúc časť nároku na zaplatenie sumy 980 €) zodpovedalo výsledkom vykonaného dokazovania, keď súd sa neopomenul vysporiadať so žiadnym relevantným dôkazom predloženým žalobcom, či odôvodnenou námietkou žalovaného a intervenienta, prihliadajúc na plnenie dôkaznej povinnosti strán sporu.

35. V rozsahu zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie bude jeho úlohou opätovne sa zaoberať posudzovaným nárokom na náhradu škody v sume 980 €, vychádzajúc z názoru, že tento nárok bol uplatnený včas žalobou zo dňa 10.8.2012 (ako súčasť nešpecifikovaného zariadenia bytu) a podaním zo dňa 23.7.2014 došlo len k úprave (spresneniu) žalobného návrhu, tj vymedzeniu konkrétneho zariadenia bytu, ktoré tento nárok na náhradu škody zahrňuje. Na základe zhodnotenia dôkaznej situácie v spore prijme záver, či je možné žalobcovi v konaní uvedený nárok priznať. Skutkové zistenia a ich právne posúdenie odôvodní v súlade s § 220 CSP dbajúc o to, aby odôvodnenie jeho rozhodnutia bolo výstižné a presvedčivé, čo znamená, že jeho obsahom nemá byť citácia listín, vyjadrení strán, či výpovedí svedkov, ale iba tie z nich vyplývajúce okolnosti, ktoré boli rozhodujúce pre prijatie záveru o opodstatnenosti, či nedôvodnosti nároku žalobcu.

36. V opätovnom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne tiež o náhrade trov celého konania (§ 396 ods. 3 CSP). So zreteľom na odvolacie námietky žalobcu, odvolací súd poukazuje na správnosť východísk súdu prvej inštancie, ktorý pri rozhodovaní o náhrade trov konania v súlade so zákonom a charakterom sporu uplatnil zásadu pomerných trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP. Prejednávaný spor je konaním o nároku na náhradu škody, v ktorom konaní sa nevyžadovalo znalecké dokazovanie na ustálenie základu nároku tj na určenie existencie zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu. Rozhodnutie o výške škody nebolo predmetom voľnej úvahy súdu, išlo o merateľný výsledok nezávisiaci od odborných znalostí, ale od dôkaznej situácie v spore. Škodu bol žalobca spôsobilý vyčíslieť podľa rozsahu skutočných nákladov ním vynaložených alebo vychádzajúc z údajov o obvyklých cenách tovaru a prác. Bolo len na úvahe žalobcu, akým spôsobom, a v akom rozsahu svoj nárok na náhradu škody uplatní, k čomu disponoval potrebnými skúsenosťami, pretože bolo v jeho možnostiach vyhodnotiť, či a v akom rozsahu mu škoda vznikla, a v akej miere je schopný jej vznik a rozsah preukázať. Za takýchto okolností patrí žalobcovi nárok na náhradu trov konania len v miere zodpovedajúcej jeho procesnému úspechu v konaní.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).